

500.

Огромни купове човешки трупове
Съпътстват всяка черна тирания;
С разстрели, гилотини или клупове
Тя своя страх опитва да изтрие.

Но все пак идва някога развързката -
Наполеон, Саддам, Бокаса, Сталин,
Замлъкват. А Историята? Пръска тя
Прослава върху образа им кáлен.

Писатели им пишат биографии,
Художници рисуват им портретите
И разкрасените им фотографии

Отвсякъде натрапват се в очите.
А многохилядните жертви клетки
Остават в братските могили скрити.

501.

При моята печална равносметка
Оглеждам бурния си жизнен път
И виждам как в сегашната ми клетка
Възпоминанията се тълпят.

Мнозина люде, близки и далечни,
Са помощ получавали от мен,
Като съратници и подопечни,
С които бил съм заобиколен.

А колко рядко някой днес показва
Признателност за сторено добро!
Неблагодарността е като язва,

Разяждаща плътта на обществото,
И само поетичното перо
Понявга ѝ припомня за Доброто.

502.

Вярността цени се не в победите -
Тя тогава е без изключения
И отвред печели щедри кредити...

Ценна тя е в дни на поражения.

Бунт. Провал. Измъчени въстаници,
Тръпнат сред руини изоставени.
Свободата ги избра за бранници,
Но сега очаква ги пленяване.

Няма изход. В този миг единия -
Някакъв необразован селянин,
Тръгва с нож към вражеската линия,

Виква “Клел съм се!” и като клетник
Пада ничком със гърди простреляни.
Този селянин бе Ботев четник.

503.

Те вече са придатък към машината,
А личната им смелост губи сила
И даже любовта им към Родината
Машина е навярно изчислила.

Предимно за украса им е пушката,
Далечен спомен – боят ръкопашен,
Връгът е на ракетите на мушката
И затова не им изглежда страшен.

За после им остава задължение
Да влязат в пустошта новородена
Със бутафорното си снаряжение,

Да видят, че са мъртви всички жители
И над замрялата пустинна сцена
Да вдигнат знамето на победители.

504.

Безбрежна е, но не и безпристрастна
Историята – стара или нова,
И паметта, за жалост, е подвластна
На нейната изтънчена отрова.

Какво оставя и какво зачертва
Във своите безчислени скрижали
Зависи от принесената жертва,
Която вековете са й дали.

За тристата спартански смели вóйни
Ни казват още в детските градини,
А за децата наши многобройни

Със майките си, били се за Плиска
На Хан Крум през великите години,
Да ни разкаже никой днес не иска.

505.

Да, всички, всички мразим тиранията!
Но не достатъчно! Но не достатъчно!
Във робство сме затънали до шията
Сред общество, нарекло се порядъчно.

Покварената свобода на словото
Превръща се във пусти изречения,
За смели действия не е готово то,
А само за безплодни разсъждения.

Кога ли ще успеем чрез призиваните
Да заредим с възмездие омразата
И да свалим от власт навек тираните,

Които с етикета “Демокрация”
Разпръскват на покорството заразата
Над цялата озлочестена нация?

506.

В памет на Д-р Везенков.

Възпя Поета живите и мъртвите
На Шипка в заключителния бой,
Но да даде награда от безсмъртие
За нас, ранените, забрави той.

А ние бяхме там, сами сред сприята,
Кой без ръка, кой със отрязан крак,
Все синове на Йово Балканджията,
Дошли на гроба до самия праг.

Избити бяха по-леко ранените...
Тогава лекарят, опръскан с кръв,
Обезумял, събра осакатените,

“Ура! Напред!” Той в страшното сражение
Отново върна ни и падна пръв,
Посочвайки ни път към изцеление.

507.

Съдебните процеси са явление,
С което горд е на Съда състава,
Но строгият закон е в обръщение
Единствено ако се нарушава.

В противен случай хвърлят го в архивите
За спомен от отминали години,
Където са погребани мотивите
Срещу виновни и срещу невинни.

Престъпниците хранят магистратите
Със своето старание активно
И водещият фактор са в борбата те

При разрушаване на обществото,
Макар и политиците наивно
Със тях да си оспорват първенството.

508.

Прастарите твърдения лъжливи
Са породили принципа прочут,
Че делото на хора талантливи
Е резултат от непосилен труд.

Въпросът Моцарт или Салиери
В действителност отдавна е решен
Не само в композиторските сфери,
Но и при всеки автор вдъхновен.

Бодлер, Вийон, Есенин, Рафаело,
Лермонтов, Ботев, Шилер и Дирак
Създават своето безсмъртно дело

Във *мигове* на творчески подем,
А не чрез работа от зрак до мрак!
Но много често с изгладнял корем...

509.

Престорена е често добротата,
Но не и избликът на неприязън –
Най-неподправеният на Земята
Е със жестока искреност белязан.

Не е по-силен той от любовта ни,
Но, за беда, се среща всекичасно
И предизвиква повсеместни рани
С безумие, на страстите подвластно.

А после изповеди лицемерни
Със извиненията на сълзите,
При клетви верни, често и неверни,

Подготвят почвата за нови сцени
С участието вечно на мечтите,
Родени от лъжите споделени.

510.

Децата – господари на света,
Порастват и живеят като роби...
Промяната, кога настъпва тя?
Душата, възрастта ли я загуби?

Отрано робите превиват гръб
Пред съществата човекообразни,
А случи ли им се началник тъп,
Той почва от ума им да се дразни.

Започват да се правят на глупци,
Това обаче трудно се отдава
Сред вождове – народни първенци,
Сами чрез глупост придобили слава.

Остава им единствено мечтата,
Да се завърнат в рая на децата.

511.

Диктаторът умира ненаказан.
Отдъхва си успокоен светът
И радостен, мирът че е запазен.
Но жертвите умеят да мълчат.

Започва дейността си Историка
По безпристрастния си здрачен път
Към истината своя многолика.
Но жертвите умеят да мълчат.

Тираните си имат мавзолеи,
Които ги очакват да умрат
Край украсени с черепи алеи.
Но жертвите умеят да мълчат.

Така остават те непреброени,
Великомълчаливи и свещени.

512.

“Къде си вярна ти любов народна?” –
Отскоро стана тя международна
И чука по заключени врати
Откакто НАТО я озлочи.

Оглеждат я надменни генерали
И богаташи, плячка пожелали,
За нея спазаряват се без срам,
Измерват я на площ и килограм.

Задавена от вътрешни неволи,
За помощ е принудена да моли
Могъщи чуждестранни зверове,
До неотдавна наши врагове.

А всички нас тя кара да се вричаме,
Че трябва, щем не щем, да ги обичаме.

513.

Момчето зад гишето няма име;
То преждевременно е остаряло
Сред кривиците непреодолими,
Които обществото е създало.

Минават хора с думи едносрични
И едносрично то им отговаря,
Издава им квитанции различни,
Останали от времето на царя.

На цялата му нявгашна наука
Не се усещат никъде следите,
Заетостта сега е само скука

В чиновническия затвор застинала,
Примесена с надеждите убити
И спомени за младостта отминала.

514.

Отдавна Бог с човеците е скаран,
Мечтата им Той смята за измяна,
А те ѝ се покланят всяка заран
Със вяра честна, но неоправдана.

И в тази ведрa, безнадеждна вяра
Съпътства ги на Бъдността зората
Защото в нея по привичка стара
Словата се налагат над делата.

Безоблачно спокойствие създават,
Спестяват им телесната умора,
Доброто щедро в тях обогатяват

И със лъжи за Старото и Новото
Доказват на невярващите хора,
Че във началото било е Словото.

515.

Човек на този свят се ражда трудно,
А да умре му трябва само миг,
Възможност, от която, нищо чудно,
Се ползва често всеки вожд велик.

Прославата си мери той с убити,
Но как го прави тайна е до днес,
Не дават отговор дори звездите
Защо героят в боя търси чест.

А може би убийството за слава
Е оня древен и наследствен дар,
Човекът себе си да отличава
От образа на кръвожаден звяр.

И да подържа винаги в наличие
Проекти за поредното величие.

516.

Пророчески очи. Осанка
Която вярващите радва.
От колебение ни сянка –
Човек, роден да проповядва!

Той не беседва. Поучава.
Словата му със страст са пълни.
Устата му е паст такава,
Че всичко може да погълне.

Разнася притчи, вместо пици
Томува, който му заплаща,
Маймуните лови със трици,
А хората със “Хайде наште!”

И във огнепорни каси
Ипотекира съвестта си.

517.

Обществениците ни са отлични
И идеологически пластични,
Ориентират се за нула време
В най-противоречивите проблеми.

Незаменими хора са, защото
От партиите взимат най-доброто –
По няколко са всички те сменили
Докато построят дворци и вили.

Били са леви, десни, монархисти,
Дори и турски националисти,
От вътре са идеите познали
На радикали и на либерали.

И цялата си подлост многолика
Наричат далновидна политика.

517.

Светът е свят на Новината-мълния,
Разнасяна от средствата модерни.
Но кой със любопитството ни пълни я
Сред множеството новини неверни?

Това са призраците зад кулисите,
Владеещи правата на подбора,
Единствено от златото зависят те
И тайна са за повечето хора.

Какво от думите да бъде казано
От тези призраци се определя,
Дали да бъде Правото погазено,
Решава се по тяхната повеля.

И странно е, че не един ги смята
За проповедници на Свободата.

519.

На кардинал дьо Ришельо
Веднъж на ум му е дошло
На учените, като премия,
Да им отвори академия.

Веднага с кардиналски стил
Четирсет души назначил;
Били най-умни сред умниците
И примерни академици те.

Това обаче всеки град
Въздигнал в пример всепризнат –
Да имаш своя академия
Превърнало се в епидемия.

Днес бройката е тъй голяма,
Че търсят членове с реклама.

520.

Защо международните закони
Не стрякат войнолюбците омразни,
А Правдата не иска да прогони
За мир очакванията напразни?

И всичко ли се свежда до надежда,
Човечеството че ще поумнее,
Щом Всемогъщият не ни отрежда
Да разгадаваме добро кое е?

Живеем си живота еднолично,
Но винаги воюваме на групи,
Убийството така е по-практично

И доста по-безлична е вината,
Понякога способна да пречупи
Терзаещата обич към войната.

521.

Съществуват чудотворни граници
Между здравето и лудостта,
Там Духът господства над Плътта
И живеят божите избраници.

Няма пропусквателни формалности,
Влизат и излизат, както щат,
За богатства нивга не ламтят
И не се развличат със баналности.

Образът им пълни анекдотите
Във добрия свят нормален наш,
Гдето всичко живо е на страж
За поддържане на идиотите.

Не и ако дойде някой бог,
Който се зове Винсент ван Гог.

522.

Във паметния списък на светците,
Приет от патриарсите и папите,
Присъстват мъчениците, убити
На християнството ни през етапите.

Сред всички тях обаче, странно, няма
Участници във битката за знание;
Към горестната им житейска драма
Поповете не чуват състрадание.

Подготвяли са им огромни клади,
За да умират без кръвопролитие,
Проклинати от стари и от млади,

Но цялото светейшество подлунно
Не струва колкото едно откритие
На изгорения Джордано Бруно.

523.

Със взрив са пълни мъжките сълзи,
Родени от душата наранена,
Която може бунт да разрази
И злоба срещу цялата Вселена.

Така възникват мрачни същества,
Излъчващи единствено ненавист,
Те нарушават чуждите права
И всяко чуждо щастие от завист.

Но любопитно е защо и как
Тях ги обичат доста историци
И техен не един позорен акт

В Историята става “героизъм,
Осъществен от видни политици
Чрез *гъвкавост и ведър реализъм*”.

524.

Въпроси има мъдри и дълбоки,
Които пълнят цели векове,
Задавани от глухи на безоки
Или от дяволи на богове.

Те имат отговори всеизвестни,
Но хората мълчат, мълчат, мълчат,
Освен когато ги възпяват в песни
Със цел да бъде осмъртен Гласът.

Надигат се на бедните в защита,
Но тях безспирно всеки ги краде,
А след това крадецът чинно пита
Властта кога медал ще му даде.

Крадецът богатее, а с въпросите
Се занимават голите и босите.

525.

Често срещаме слова-завеси,
Тъмни като гъстата мъгла,
С тях в парламентарните пиеси
Всяка смет да мине би могла.

“Положение международно”,
Или “прогресивно общество”
Да са произнасят днес е модно...
Да, по форма. Не, по същество.

Много други, като тях неясни,
Ползват се от всеки депутат,
Инструменти те са първокласни
В политическия занаят.

Имат мощ на придошла река!
До кога ли ще е все така?

526.

Четиринайсет хиляди войни
Обрамчват ни от древността до днес,
А мир случайно щом ни осени,
Приемаме го за голяма чест.

Но тази чест е както всички чести,
Износва се за кратък период,
Войните все по-кървави и чести
Въвличат ни във смъртен хоровод.

Щастлив се смята, който оцелява,
Скъперник зъл е нашият късмет,
А цялата оптимистична врява,

Съставена от щедри обещания
На властващите търтеи навред,
Усилва само нашите страдания.

527.

Днес младежта ни е самолюбива
И мисли, че във всичко тя е права,
От буйната си младост се опива
И никакви съвети не признава.

Тя предпочита собствените робства
Пред робствата на своите предтечи,
Уверена, че чрез това способства
Да се забрави миналото вече.

Но миналото е заразна болест,
Която трудно се изкоренява,
Желано или не, то носи горест
И върху всичко белези оставя.

Тях младостта да види ще успее
Единствено, когато остарее.

528.

Управниците стават все по-скъпи.
А избирателите им любими?-
Май няма кой за тях да се застъпи,
Щом са наивници непоправими.

Те вярват, че от вота им зависи
Едва ли не съдбата на страната,
А всъщност изборите са кулиси,
Които имитират Свободата.

Но гражданинът все пак има право
Да плаща всички разходи безумни
На вождове отдясно и отляво,

Да слуша думите им лицемерни,
Да оправдава пиршествата шумни
И светлите си мисли да почерни.

529.

Мъгла безбрежна и мъгла прекрасна,
Как с разум украсяваш Глупостта!
Приема се, че щом си ти неясна,
Без друго си олтар на Мъдростта.

Умееш да проникваш повсеместно
И грозното да облагородиш,
Лъжата в правда да превърнеш честно
И да я утвърдиш не дважд, а трижд.

Проклятие си и благословия
Посменно в подходящия момент,
Аз злото в мен със теб ще го покривя,

А после, вече цял преобразен,
Ще стана някой важен президент
И всички хора ще се вслушват в мен.

530.

Къде е примерът за издържливост?
В глада, в нещастieto, във скръбта,
Или в безумната ни настойчивост
Да следваме желаната мечта?

Едва ли някой нявга ще се сети
Да търси някакъв съдбовен знак
Сред бедните изпити силуети
На старците, застинали на крак.

Те зъзнат с два-три плода на открито
В очакване на щедър купувач,
А тялото, във дрипите обвито,
От спазми тръпне и сподавен плач.

Прибират се едва по късна доба...
И издържливостта им е до гроба.

531.

Естествено ли е един от нас
Да управлява множеството други
И да изисква всеки ден и час
Признание за своите заслуги?

Съвсем не е! Но въпреки това
Потисничеството е повсеместно,
То почва от държавния глава
И стига до началничето местно.

Щом са за честни избори, добре-
Народът ще им бъде дойна крава,
От вота щяло да се разбере,
Дали властта по право им се дава.

Но как това да стане все решават
Единствено, които управляват...

532.

Не се осланям аз на никой бог,
Но само на щастливата си карта,
Самият съм си господ и пророк
А моят храм е храмът на хазарта.

Стремя се към едничка свята цел,
Случайността към мен да се привърже
И да ми прати сигурен модел
Как мога да забогатя бърже.

Модела го сънувам всяка нощ
Със всичките подробни точни данни.
Печеля! Много! Истински разкош!

Но, буден, чудя се какво да правя,
Защото поради причини странни
Моделът е потънал във забрава...

533.

Човекът идва на света с надежда,
А после си отива с отчаяние,
Когато участта му го повежда
Към спирката “Последно упование”.

Къде остава радостната жажда
За слава и обществено внимание,
Животът щом единствено поражда
Поредица от разочарования?

Създава си той често гръмко име,
За да прикрие своето безличие,
Внушава си, че уж незаменим е

И при това понякога удачно,
Обаче скоро идва Време ничие...
А то поглъща всичко еднозначно.

534.

Ловът бе нявга средство за прехрана,
А колко промени се в наши дни!-
Превърна се във право с цел хуманна
Стръвта съчувствието да смени.

За удоволствието да убиват
Купуват разрешителен билет
И на човеколюбието сривът
Се скрива зад прозрачен силует.

Подкрепят своето душевно здраве,
Прострелвайки красивия елен –
Убийството безкрайно им се нрави,
Убиецът се чувства възроден!

И после е готов да продължи
Убийствата в ловджийските лъжи.

535.

Прекрасно пеят птичите ята
Без ръководство и без нотни знаци,
Слушатели са горските цветя,
Шубраците и гордите букаци.

Най-любопитно е, че те са в тон
И винаги в съзвучие красиво,
Подскачат както щат от клон на клон,
Но нивга непохватно и фалшиво.

На тях завиждат множество творци
И искат тайната им да узнаят,
Но те живеят в горските дворци

Далеч от тежки мозъчни терзания,
За творческите зависти нехаят
И недостъпни са за всяка мания.

536.

Големите проблеми на света,
Съзнание, Материя и Дух,
Се смятат за отвлечени неща -
Човекът-мнозинство за тях е глух.

Замества ги със зрелища и хляб
Защото е не твърде надарен,
Във философията той е слаб
И с умственост не е обременен.

Но все пак твърде странно е защо
Държи го Разумът във своя власт...
А Знанието? “Тежко зло е то!”
Предупреждавал е Еклисиаст.

Оставил е ненужно строг урок
Във Библията старият пророк.

537.

За Свобода, за Равенство, за Братство
Се пише, още повече говори –
Едни с надежда, други със злорадство,
В зависимост кой за какво се бори.

Планетата, когато беше млада,
За хората не беше още чула,
Животът бе за нея изненада,
Създаден от голяма молекула.

Тя бе в безбройно много екземпляри,
Един от друг съвсем неразличими
И всички, нито млади, нито стари,
Обединени под еднакво име.

Но при развитието на Земята
От равенство загина Свободата.

538.

“И пахнет чистым воздухом навоз.”
Б.Пастернак - (“Март”).

Във скромния си дом
Живееше писател,
Написал бе огромен том,
А нямаше издател.

Но ето че го посети
Във ден един фатален
И заговори му на “ти”
Самият Йосиф Сталин.

“Ти Партията ни възпей
в червения простор!
Чрез песен знамето развей,

Бъди ни вярно куче!”

Възпя естествения тор...
И премия получи!

539.

Не търсеше духовното в живота,
Вместо мечти натрупа мазнини,
Следеше на парите оборота
И чакаше щастливи старини.

Без щастие дойдоха старините
С *ангина пекторис* и *диабет*
И с тъжна изненада, че парите
Не носят винаги просперитет.

Снабди се с всичките лекарства скъпи,
Закупи всевъзможни мазила
За пред- и след-, когато се изкъпе,

И със подробен здравословен план
Той заснова с луксозната кола
В безúзходния лекарски капан.

540.

Какво откраднал бих от младежта? -
Откраднал бих й правото на скука,
А правото на скръбна нищета
Бих заменил със право на сполука.

Със светли бъднини я бих дарил,
Бих я снабдил със всички нужни средства,
За да добие превъзходен стил
И на добрия тон да съответства.

Но всъщност тя не е с едно лице,
А многоличностна и разностранна
И няма как с магическо перце
Да бъде към промяна призована.

А и да има, няма да съм аз
Вълшебникът с такава чудна власт.

541.

Надеждата – лъжа неосъзната,
Привнася ведрост в тъжните ни дни,
Тя от кого до днес не е възпята,
Със чара си кого ли не плени?

В ума на унижените покълва,
Расте неудържимо без предел
И нежни заклинания промълвя
На всеки, който би ги възприел.

Обичам розовите ѝ контури,
Макар и често те да са мираж,
Защото в страшните житейски бури

Тя с вярност винаги ме защитава,
Незнайно как придава ми кураж
И близкия ми край отдалечава.

542.

Бедният е въвн от новините.
Той не е човек. Той е процент.
Дните му зад цифрите са скрити
В дебрите на скучен документ.

Него всеки ден го занимават
С приказки за Справедливостта,
Възпитават и превъзпитават
Благодарността му към властта.

Нежно го обграждат с тайни грижи
Разни учреждения безброй,
Неговият случай все се “движи”

От желание да е щастлив...
И щастлив, щастлив ще бъде той!
Не обаче докато е жив.

543.

“Съгласна ли сте да вечерям с Вас?”-
Лъвът попита Антилопата.
С копитце радостно потропа тя
И каза “Да!” със развълнуван глас.

Оказваше ѝ се имперска чест,
Тъй благородна бе поканата!
Почуства се за пир призвана тя –
И ден и нощ, особено нощес.

Започна се тържественият пир
На двамата. Без осветление.
Възникна съприкосновение,
Кое то я дари със вечен мир.

Не питай Антилопата къде е...
Той бе наистина вечерял с нея.

544.

По силата на някаква прокоба
Едно на друго близки същества
Раздират се от битовата злоба,
Но се обичат, въпреки това.

А има злоба странна, непонятна,
Насочена към някой непознат
Във разрез със легендата приятна
Човекът за човека, че е брат.

Вилнее тя незаконородена
На праведниците добри напук,
Многообразна, но и неизменна,
С пречупен кръст или със сърп и чук.

Тя като наводнение приижда
И като него трудно се предвижда.

545.

Раните в душите са особени.
Видими не са. И ги лекуват
С уверения, че там – след гроба ни,
В мир душите ни ще тържествуват.

Ангелите пазят в склад мехлемите,
Давани на райските велможи –
Който и да е от тях да вземете,
Той да излекува всичко може.

И душите стават чисто нови,
Въпреки че са употребявани,
После с райска помощ са готови
Пак да бъдат в битките ранявани.

За да можем в рая да се сврем,
Нужно е обаче да умрем.

546.

Въпрос световен и въпрос върховен
Е кой би музика сега творил,
След като творчеството си Бетховен
Навеки на света е подарил.

А може би днес има нечий сговор
С така наречения масов вкус
За утвърждаването на шедьовър
Чрез вот на политически съюз?

Мотив навярно по-правдоподобен
Е свързан с онзи нелечим нагон,
Природен, рóден, често безподобен,
Заседнал в нас като Троянски кон.

Да знаеш, че си слаб, невзрачен, сив,
И да играеш роля на Сизиф.

547.

Попизпълнителката се вълнува
При всяко разучавано парче
Освен дали отлично ще се чува,
Какво ли още да си съблече?

В очакване на времената бъдни
Тя музикално-модно се стреми
Одеждите да стават по-оскъдни
Противно на църковните псалми.

Религията мрази голотата.
Естрадата, напротив, я цени,
Намира, че е сила всепризната
И може дарбата да замени.

Уви! Пред голота плюс какофония
Замлъква най-красивата симфония.

548.

Прочетох пожълтелите изрезки
От вестници, издавани отколе,
Когато още жив бил Достоевски
Сред своите безпримерни неволи.

Какви ли не подмятания злобни
Понасял е великият писател
От книжните джуджета долнопробни
В съюз със всеки негов неприятел!

Той нямал бил най-малката представа
Как прави се добра литература,
Предричали му приживе забрава –
Награда за житейската му буря.

Какво донесе този техен грях?-
За него слава и позор за тях.

549.

Във каменните джунгли на града
Най-скъпи са най-простите неща –
Свеж въздух, тишина, гора, вода
И чувство за природна чистота.

Човекът там или е невротик
В очакване да се превърне в луд,
Или велик психоаналитик,
Успял да стане с лудите прочут.

И въпреки нещастните тълпи,
Които все растат, растат, растат,
Готов е всеки всичко да търпи
И към града днес всички се стремят,

Където скоро в доста градски зони
Ще се раздава въздух със купони.

